

DIARI DEL FESTIVAL

57 FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA
DISSABTE 12 I DIUMENGE 13 D'OCTUBRE DE 2024

COREY
FELDMAN

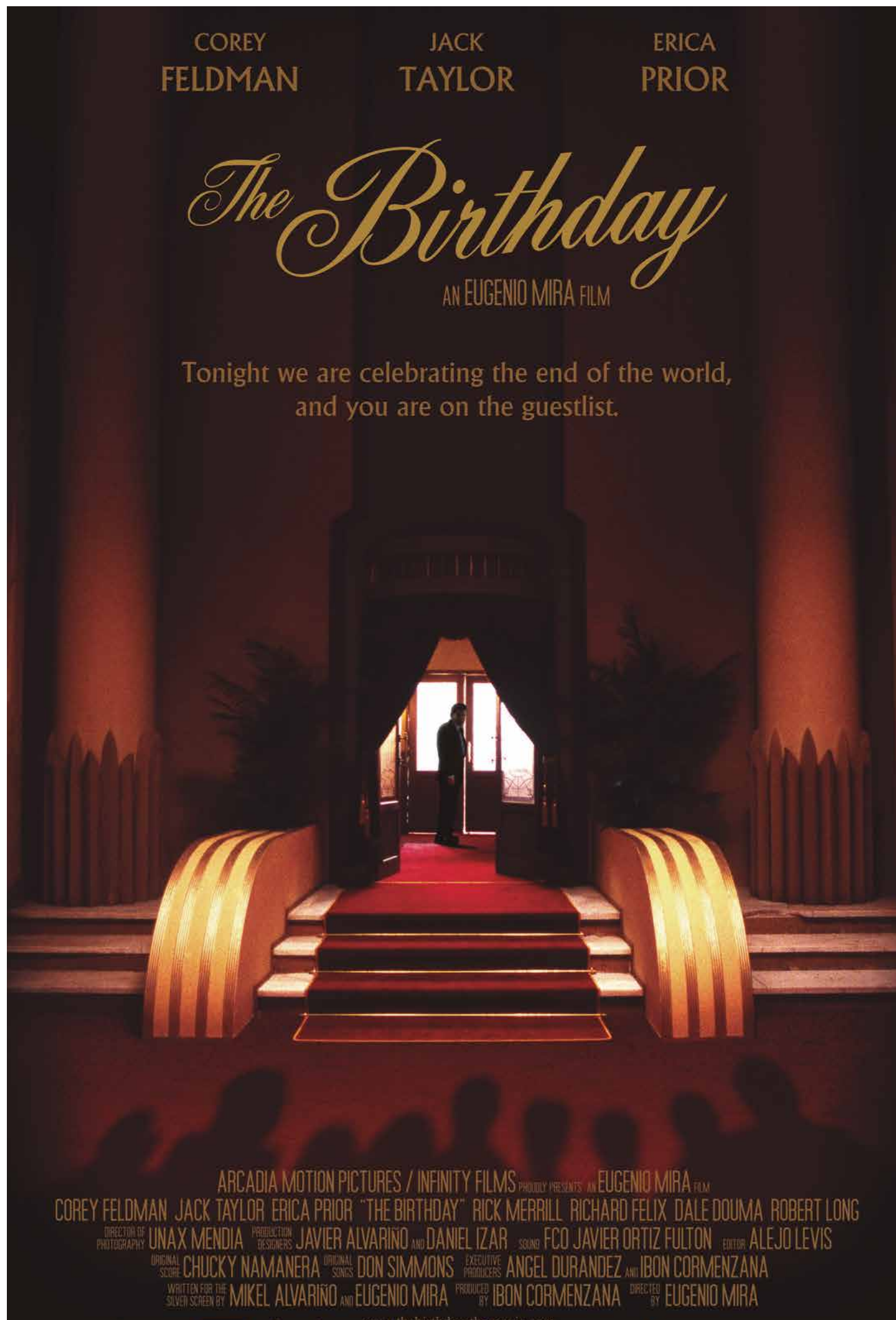
JACK
TAYLOR

ERICA
PRIOR

The Birthday

AN EUGENIO MIRA FILM

Tonight we are celebrating the end of the world,
and you are on the guestlist.

ARCADIA MOTION PICTURES / INFINITY FILMS PROUDLY PRESENTS AN EUGENIO MIRA FILM
COREY FELDMAN JACK TAYLOR ERICA PRIOR "THE BIRTHDAY" RICK MERRILL RICHARD FELIX DALE DOUMA ROBERT LONG
DIRECTION OF PHOTOGRAPHY UNAX MENDIA PRODUCTION DESIGNERS JAVIER ALVARINO AND DANIEL IZAR SOUND FCO JAVIER ORTIZ FULTON EDITOR ALEJO LEVIS
ORIGINAL SCORE CHUCKY NAMANERA ORIGINAL SONGS DON SIMMONS EXECUTIVE PRODUCERS ANGEL DURANDEZ AND IBON CORMENZANA
WRITTEN FOR THE SILVER SCREEN BY MIKEL ALVARINO AND EUGENIO MIRA PRODUCED BY IBON CORMENZANA DIRECTED BY EUGENIO MIRA
www.thebirthdayastheway.com

3 ENTREVISTA

**Christophe
Gans**

6 ENTREVISTA

**Alexandre
Aja**

7 ENTREVISTA

**Fred
Dekker**

12 ENTREVISTA

**Geoffrey
Rush**

INFORMACIÓ I VENDA D'ENTRADES

PREUS

- 11,50 Tarifa General Auditori.
- 10,50 Tarifa General i Sessions especials Sitges Clàssics.
- 9,00 Sitges Clàssics..
- 14,00 Programa doble
- 13,00 Butaca numerada preferent a les sessions de tarda a l'Auditori. No admeten descomptes.
- 24,00 Gala d'Inauguració. No admet descomptes.
- 18,50 Gala de Cloenda. No admet descomptes.
- 6,00 Sessions despertador.
- 15,00 Tarifa Marató Matinée 13 d'octubre
- 19,00 Tarifa Marató Tarda 13 d'octubre
- 3,00 Reserva Encounters. No admet descomptes.

- 20,00 Catàleg oficial del Festival.
- 20,00 Llibre commemoratiu del 50 aniversari.

CARNETS DE DESCOMPT*

20% de descompte en la compra d'entrades a taquilles als titulars del Carnet Jove, Carnet Blau, treballadors de TV3, majors de 65 anys i la Targeta Acreditativa de Discapacitat.

20% de descompte amb el Carnet de Família nombrosa i monoparental exclusivament en la compra d'entrades a les sessions Sitges Family.

10% de descompte als titulars del Carnet de Biblioteques de la Diputació de Barcelona, Club TR35-C, Targeta Cinesa Card, La Vanguardia i Club Fnac Oci i Cultura.

Els descomptes no són acumulables. Les sessions d'Inauguració i Cloenda, despertador, butaca numerada preferent i els abonaments i packs no admeten descomptes.

El titular podrà adquirir una entrada amb descompte per carnet, excepte els titulars del carnet del TR35-C i La Vanguardia, que en podran adquirir dues.

*Els titulars de Carnet Jove, TR35-C, Targeta Acreditativa de la Discapacitat i Carnet de Biblioteques de la Diputació de Barcelona podran aplicar els descomptes en la compra online.

VENDA D'ENTRADES

ONLINE

www.sitgesfilmfestival.com

TAQUILLES DE L'AUDITORI MELIÀ SITGES

Sala Tramuntana de l'Hotel Melià Sitges (C/Ramon Dalmau, s/n).
Horari: Del 3 al 12 d'octubre, de 9 a 15 i de 16:30 a 22:30 h. El diumenge 13 d'octubre les taquilles romandran tancades.

TAQUILLES CENTRE: OFICINA DE TURISME DE SITGES

A la sortida de l'estació de RENFE (Plaça Eduard Maristany, 2).
Horari: Del 3 al 12 d'octubre, de 9 a 15 i de 16:30 a 22:30 h.

Diumenge 13 d'octubre les taquilles romandran tancades.

Les sessions escolars són exclusives per escoles. No estan obertes al públic general.

Observacions: Formes de pagament acceptades: efectiu i targeta. No s'accepta American Express. Es donarà prioritat a la venda d'entrades per les sessions immediates. Queda totalment prohibit l'accés a la sala una vegada començada la sessió. Només es contemplarà el canvi o devolució de l'import de l'entrada en el cas de cancel·lació del/ls llargmetratge/s anunciat/s en la programació. Es recomana consultar la descripció de les pel·lícules abans de comprar les entrades.

Home ticket: Les entrades comprades online poden presentar-se impreses o en qualsevol dispositiu digital.

Reserves: No es faran reserves d'entrades.

RECOLLIDA D'ACREDITACIONS

Dimecres, 2 d'octubre de 2024: de 16 a 20 h
Dijous, 3 d'octubre de 2024: de 9 a 20 h
Divendres, 4 d'octubre de 2024: de 10 a 20 h
Del 5 al 12 d'octubre: de 10 a 14 i de 16 a 20 h

ATENCIÓ AL CLIENT

Matí de 10 a 14 h
 Tarda de 16 a 20 h
 Telèfon: 93 811 58 28
 Email: taquilles.online@sitgesfilmfestival.com

La informació inclosa en aquest programa és susceptible de canvis. Per més informació consultar la pàgina web del Festival: www.sitgesfilmfestival.com

TRANSPORT

TREN FANTÀSTIC!

Del 3 al 13 d'octubre (ambdós inclosos)
 Tren directe Sitges - Barcelona Sants
 Sortida des de Sitges a l'1:30 h de la matinada sense parades intermèdies.

Per accedir a aquest tren nocturn no és necessari cap bitllet especial, sinó un dels títols de transport vàlids per a Rodalies de Catalunya.

El Tren Fantàstic sortirà puntualment a la 1.30 h, sense excepcions. En cas de retard en les projeccions nocturnes, la sortida d'aquest tren no es modificarà.

Consulteu tots els horaris, parades i preus a: www.rodaliesdecatalunya.cat o bé al 900 41 00 41

<p>Organitza</p>	<p>Partners gastronòmics</p>
<p>Patrocinator principal</p>	<p>Aerolinia oficial</p>
<p>Automotive partner</p>	<p>Transport ferroviari oficial</p>
<p>Partner Multienergia</p>	<p>Merchandising oficial</p>
<p>Amb el finançament de</p>	<p>Plataforma</p>
<p>Partner estratègic</p>	<p>Serveis informàtics</p>
<p>Amb el suport de</p>	<p>Serveis cinematogràfics</p>
<p>Diari oficial</p>	<p>Serveis audiovisuals</p>
<p>TV i Ràdio oficial</p>	<p>Disseny gràfic</p>
<p>Entitats col·laboradores</p>	<p>Mobiliari</p>
<p>fundació</p>	<p>Perruqueria i maquillatge oficial</p>
<p>Mèdics col·laboradors</p>	<p>Senyalística</p>

DIARI DEL FESTIVAL

Responsable Xavi Sánchez Pons	Fotògrafs Miguel Àngel Chazo Isaac Carbonell	Voluntaris Victor Pascual Guillermo Tato
Adjunt Andreu Marves	Disseny i il·lustracions Marc Ribera La Factoria dels Anuncis	Col·laboradors Jorge Loser Pablo Ruzafa
Redacció Mària Adell Belit Lago Javier Parra	Tira còmica Guillem Dols	El Festival no comparteix necessàriament les opinions expressades pels diferents autors d'aquesta publicació.

Descarrega't els diaris del 57 festival de Sitges

El director francès torna a Sitges, on forma part del Jurat Oficial i ha rebut el Premi Méliès Career.

Christophe Gans

Per Javier Parra

Christophe Gans va debutar en la realització dirigit un dels segments de l'antologia *Necronomicon*. El 1995 dirigeix *Crying Freeman: Els paradisos perduts*, i el 2001 presenta a Sitges *El pacte dels llops*, amb la que va guanyar el Méliès d'Argent. El màxim responsable de *Silent Hill* i de l'adaptació de *La bella i la bèstia* amb Vincent Cassel i Léa Seydoux, està a Sitges i hem pogut parlar amb ell de la seva carrera i la passió pel col·leccionisme de cinema en format físic.

enorme a casa meva. La darrera vegada que vaig fer inventari, eren unes 70.000. Així que ja et pots imaginar. Soc un cinèfil clàssic. Per tant, m'agrada especialment Hitchcock, i quan vaig decidir ser director estava molt interessat en Dario Argento, Brian De Palma i John Carpenter. Avui dia, els meus preferits són Denis Villeneuve i David Fincher, que estan fent un cinema molt modern amb una narració molt clàssica. I això m'agrada.

nat amb S.S. Rajamouli, director de *RRR*, *Baahubali Eega*. Després de veure *RRR* vaig voler entrevistar-lo. Tinc constància de que també en James Cameron i Steven Spielberg van quedar completament bocobadats. Doncs vaig trucar a una botiga de vídeos de Sri Lanka, i des d'allà em van poder enviar totes les pel·lícules editades en físic d'en Rajamouli. M'agrada estar al corrent del que està passant arreu del món i sentir-me connectat amb les tendències que van sorgint de diferents parts del món.

Què se sent al ser el director de Silent Hill, una de les millors adaptacions d'un videojoc de terror?

En part em fa sentir pressionat, però alhora estic molt orgullós. Per a mi, el videojoc és un art i una bella forma de narració. També tinc molt de respecte pels responsables del joc. El veritable significat de tot això és: sigues respectuós amb les altres formes d'art i amb el creador original. Així que sí, estic molt orgullós que els fans considerin la primera *Silent Hill* com la millor adaptació. Quan estic als Estats Units i em poso a parlar de videojocs, a vegades la gent em mira malament, com si fossis un friki. Clar que ho soc.

“Tinc una col·lecció enorme a casa meva. La darrera vegada que vaig fer inventari, eren unes 70.000 pel·lícules”

“No entenc a la gent que només veu coses en streaming. Jo necessito tenir un rastre físic de la pel·lícula”

Què se sent com a premiat a Sitges?

És molt bonic. Abans de ser director jo era periodista i venia a Sitges. Ja saps, el lloc on tots els fans de les pel·lícules de terror ens ajuntàvem un cop l'any. Aquí sempre veia coses diferents i em podia fer una bona visió de l'estat del cinema de gènere europeu, perquè en aquell moment tot estava dominat per cinema dels EUA. Així que estar aquí ara premiat com a director, és genial.

Com comença aquesta passió teva pel col·leccionisme de pel·lícules en format físic?

Visc a una casa enorme, així que recomano que si no tens molt d'espai, no facis com jo. Quan jo era adolescent, no hi havia cap manera de gravar una pel·lícula, així que només podies enregistrar el so. Anava al cinema i, en tornar a casa, de vegades em deprimia profundament la idea havia vist una pel·lícula que potser ja no veuria mai més. Vaig començar a enregistrar només el so de les pel·lícules que veia al cinema, i l'any 1977 vaig tenir la meua primera gravadora de vídeo. Com estic enamorat del cinema, vull tenir-ho tot amb mi. No entenc a la gent que només veu coses en streaming. Jo necessito tenir un rastre físic de la pel·lícula. És com tenir una biblioteca. Recordo l'època en què era molt difícil tenir una pel·lícula que volies. Per exemple, ara mateix, per a mi el cinema indi és el més interessant, no només perquè sigui la cinematografia més refrescant i emocionant del món, sinó que és gairebé contracultura perquè és molt difícil aconseguir-ho en format físic. Estic obsessio-

“Estic obsessionat amb S.S. Rajamouli, director de RRR, Baahubali i Eega”

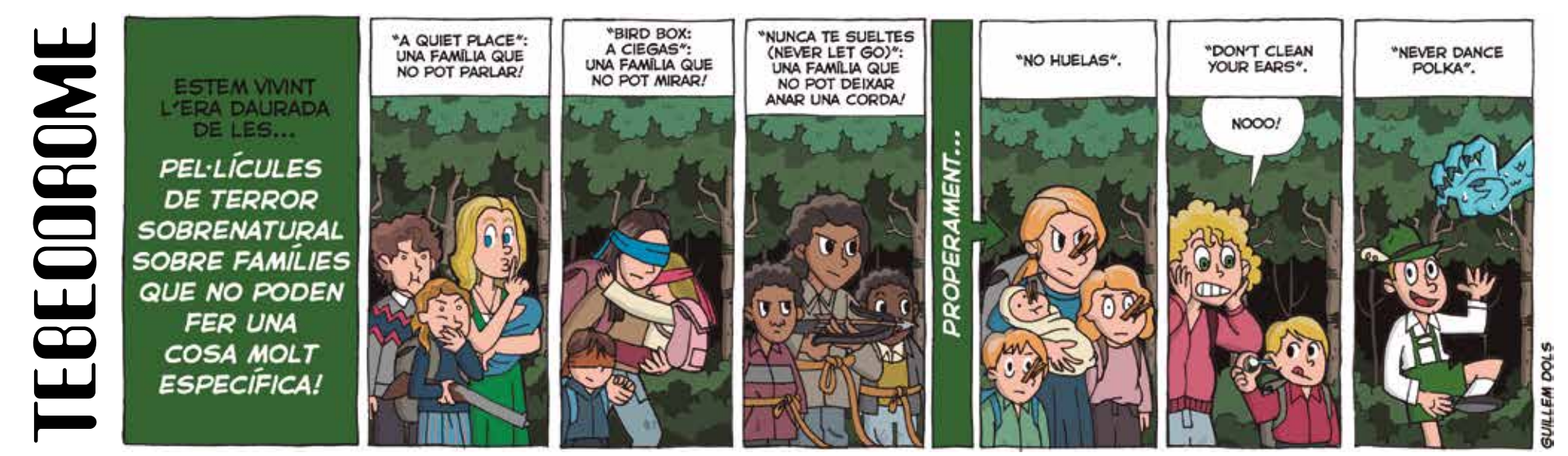
Quins són els teus referents dins del cinema fantàstic?

Soc un gran cinèfil. Sempre estic veient moltes pel·lícules i tinc una col·lecció

“Return to Silent Hill és una pel·lícula feta per un fan”

Ens pots avançar alguna cosa sobre Return to Silent Hill?

Com ja sabeu, és una adaptació de la segona part, i també un reboot de *Silent Hill: Revelation*. He intentat ser extremadament respectuós. S'ha publicat un petit teaser i crec que l'única crítica negativa que la gent troba per dir és: “però si sembla un fan film!”. I és clar que ho és! És una pel·lícula feta per un fan. Veureu part de les imatges del videojoc perfectament reproduïdes en pantalla. Explicuem la història del James Sunderland buscant la seva dona. Algunes coses no són iguals perquè, en tractar-se d'un joc antic, a vegades les criatures que sortien eren una mica tosques, i ara les hem intentat millorar. Hem respectat la cronologia original del videojoc, però és cert que he d'explicar la història des d'una altra perspectiva, perquè estic fent una pel·lícula i la narrativa ha de ser diferent. ■

DRAGON DILATATION

Bertrand Mandico, popular por sus irrepetibles collages iconoclastas, nos ofrece un díptico construido a partir del dispositivo de pantalla partida. La primera parte es una puesta en presente del ballet *Petrushka* que se mueve entre la danza contemporánea, el expresionismo alemán y el cyberpunk a lo Shinya Tsukamoto, mientras que la segunda continúa la historia de la anterior película de Mandico, *She Is Conann*, presentando el dantesco descenso a los infiernos de sus personajes.

ROSE & SAMURAI 2

Extravagante y lujosa película de piratas, se ambienta una década después de que Anne de Alwida, corsaria de profesión, se convierta en reina de Cordonia con la ayuda del ladrón Goemon Ishikawa. Cuando la situación empeora y una amenaza se cierne sobre el reino de Alwida, ella e Ishikawa deben unir sus fuerzas para resistir los embates del destino.

LLÁMAME PAUL + DR. JEKYLL Y EL HOMBRE LOBO (4K)

Sessió doble consagrada al nostre licantrop preferit: Jacinto Molina, més conegut com a Paul Naschy. El documental *Llámame Paul* repassa el seu llegat fent servir material d'arxiu i testimonis de col·laboradors seus com Caroline Munro i Jack Taylor. Continuem amb *Dr. Jekyll i el Hombre Lobo*, una eixelebrada mostra de fantaterror que porta en Waldemar Daninsky, personatge recurrent de Naschy, al Swinging London, on es troba amb el llegendari científic Dr. Jekyll amb l'esperança que l'ajudi a tornar a ser humà.

ESCAPE

Després de passar pel Festival de San Sebastián, arriba a Sitges l'última pel·lícula de Rodrigo Cortés, una trepidant fuga construïda a la inversa protagonitzada per un Mario Casas trastornat. Amb la intenció de fugir de la seva realitat, el personatge de N. insistirà a cometre petits crims amb la intenció d'entrar a presó, tot i que el jutge, interpretat per José Sacristán, no li posarà gens fàcil.

THE FALL 4K (DIRECTOR'S CUT)

Recuperem el film visionari de l'idiosincràtic Tarsem, guanyador del Premi a Millor Pel·lícula a l'edició del Festival de 2007, en una versió del director en 4K. Un conte de fades modern sobre l'amistat entre una nena i un home convalescent, el qual li explica a ella fantàstiques històries sobre una banda heterogènia d'herois en una terra i un temps llunyans. Quan la noia comença a robar capses de morfina per alleujar el dolor d'ell, la ficció es comença a confondre amb la realitat.

VERY ASIAN NIGHT: DEAD TALENTS SOCIETY + EXORCISM CHRONICLES: THE BEGINNING + FLY ME TO THE SAITAMA: FROM BIWA LAKE WITH LOVE

Esteu convidats a una marató del millor cinema asiàtic d'aquesta edició. *Dead Talents Society*, la resposta taiwanesa a *Bitelchús*, va guanyar al Fantastic Fest el Premi del Públic i el de Millor Director per a una pel·lícula de terror, mentre que *Exorcism Chronicles: The Beginning* porta el món dels exorcismes a l'animació sud-coreana. En últim lloc, *Fly Me To The Saitama: From Biwa Lake With Love* continua l'esbojarrada saga de comèdia èpica *Fly Me To The Saitama*.

DIPLODOCUS

El primer film de animació polaco en 3D es una historia aventurera y con un ingenioso ejercicio metaficcional. *Diplodocus* sigue al dinosaurio del mismo nombre, cuyos padres han desaparecido misteriosamente, en su viaje a través de distintos mundos. La verdadera razón de esos cambios de paisaje es que, en realidad, se trata de un personaje de cómic. Su autor, convencido de que su tebeo no va a tener éxito, ha comenzado a utilizar la goma de borrar para cambiar la historia del dinosaurio de ficción.

LAS VAMPIRAS

Soledad Miranda és la comtessa Carody, l'última descendent de Dràcula que viu aïllada a Singapur. Quan l'agent immobiliària Alice arriba a l'illa on es troba la seva mansió, quedarà immediatament fascinada per la vampira, personatge basat en Elisabeth Bathory, figura llegendària que va inspirar la novel·la *Carmilla* de Sheridan Le Fanu. En el moment de l'estrena, la censura espanyola va eliminar gairebé vint minuts de metratge, que es van poder recuperar quaranta anys més tard per a la distribució de la versió íntegra, la qual veurem al Festival.

THE ASSESSMENT

El debut al llargmetratge de Fleur Fortuñé, autora de videoclips de Drake o M83, és un film distòpic estilitzat i torbador, elevat per les interpretacions d'Elizabeth Olsen i Alicia Vikander. A un món desolat pel canvi climàtic, només uns pocs privilegiats viuen en condicions, encara que sota un règim totalitari. Una parella presenta una sol·licitud per tenir un fill pensant que serà bufar i fer ampolles, però la visita de l'avaluadora que els ha de concedir el permís resulta ser una autèntica tortura.

EL EXTRAÑO AMOR DE LOS VAMPIROS + LA SAGA DE LOS DRACULA

Una doble sessió de León Klimovsky que farà udolar de felicitat als fans del fantaterror. En *El extraño amor de los vampiros*, joia oculta que es projecta en una esplèndida restauració en 2K, Catherine, la filla d'un burgès afectada d'una greu malaltia, s'enamora del comte (i vampir) Rudolf Wuterberg. A *La saga de los Drácula*, obra mestra que mescla amb èxit el mite de Dràcula i els embarassos diabòlics, la neta del comte Dràcula visita el seu avi acompanyada pel seu marit. De camí cap al castell, aniran copsant el que els espera quan arribin: engendrar el nou membre de la nissaga.

NUNCA TE SUELTES (NEVER LET GO)

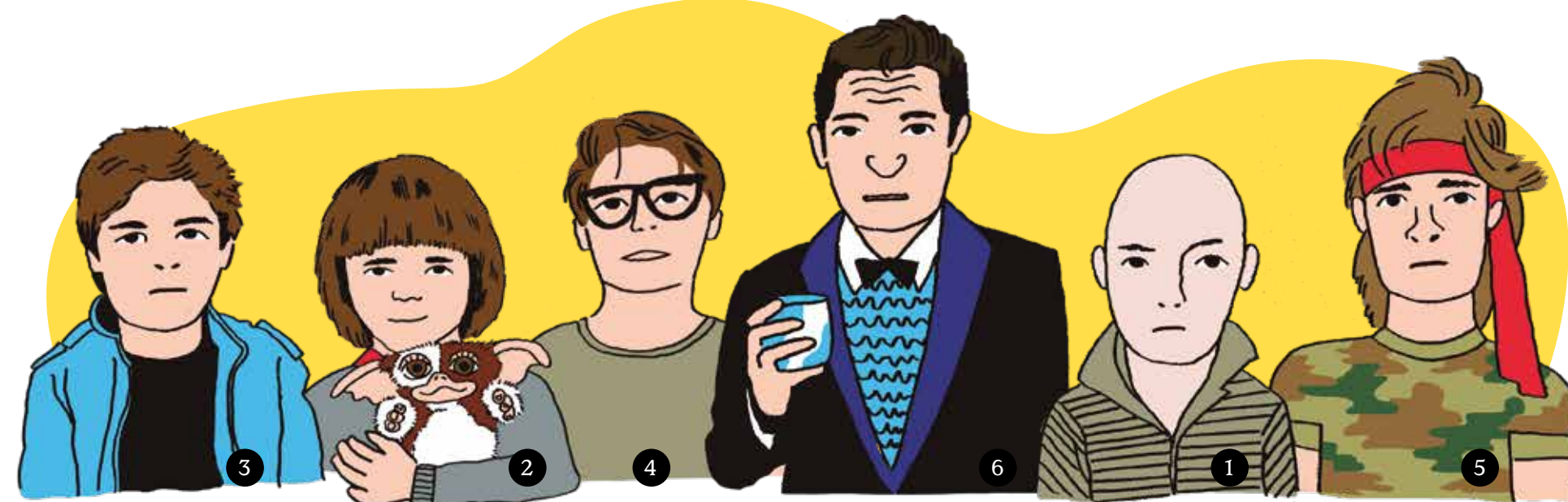
Alexandre Aja (*Alta tensión, Las colinas tienen ojos, Infierno bajo el agua*), nombre clave del cine de gènere contemporàneo y un habitual del Festival, vuelve a Sitges con su nueva película, un film postapocalíptico en la línea de *Un lugar tranquilo* protagonizado por Halle Berry. Una madre y sus dos hijos viven en una cabaña en el bosque bajo el influjo de un espíritu maligno. Necesitan estar juntos en todo momento, llegando incluso a atarse con cuerdas. Cuando uno de los niños se pregunta si el mal es real, se desencadenará una aterradora lucha por la supervivencia.

WINNIE THE POOH: EL BOSQUE SANGRIENTO

Cinco meses después de los asesinatos de la primera parte, Christopher Robin intenta volver a su vida normal mientras trata su trastorno de estrés posttraumático. Paralelamente, en las profundidades del Bosque de los Cien Acres, unos furiosos Winnie the Pooh, Piglet, Owl y Tigger preparan su sangrienta venganza una vez se haya desvelado su existencia.

THE BIRTHDAY (4K)

Quien no tuvo la oportunidad de ver, hace exactamente dos décadas, el inclassificable debut de Eugenio Mira, ahora podrá disfrutar de la gloriosa versión restaurada en 4K de su *director's cut*. El icónico Corey Feldman (*Los Goonies, Cuenta conmigo*) encarna a Norman, a quien su novia invita a la fiesta de cumpleaños de su padre (Jack Taylor, emblemático rostro del fantaterror) en un lujoso hotel repleto de personajes extravagantes y en el que pronto empiezan a suceder cosas extrañas. Una claustrófoba y sorprendente obra de culto alabada por personalidades como Jordan Peele o Elijah Wood.

Corey Feldman

Premi Màquina del Temps d'aquesta 57ª edició, l'actor i músic de Los Angeles és un dels rostres més emblemàtics del cinema juvenil dels vuitanta, on va triomfar juntament amb el seu *tocayo* Corey Haim. Repassem les seves aparicions en alguns clàssics del cinema de gènere, des del seu primer gran paper com nen actor a *Viernes 13. 4ª parte: Último capítulo* a una interpretació de maduresa dins *The Birthday*, una joia a reivindicar.

- Viernes 13: Último capítulo (1984)**
 Amb tot just tretze anys, Corey Feldman es va convertir en un dels personatges més icònics de la saga *Viernes 13* gràcies a Tommy Jarvis, un adolescent enamorat del cinema de terror i els efectes especials de maquillatge amb una de les habitacions més xules de la història. La seva aparició final en el clímax de la pel·lícula amb el pèl rapat, enfrontant-se a Jason Voorhees, és història del cinema de terror.
- Gremlins (1984)**
 Després d'haver cridat l'atenció d'Spielberg al càsting d'*E.T., l'extraterrestre*, va aparèixer en aquest clàssic del terror familiar dels vuitanta dirigit per Joe Dante i amb guió de Chris Columbus. Interpreta un paper secundari, el jove amic del protagonista Billy Peltzer (Zach Galligan), però això no li va impedir ser crucial pel desenvolupament de la trama: ell és el maldestre qui vessa un got d'aigua sobre en Gizmo, provocant el naixement d'Stripie i la seva colla de malvades criatures.
- Los Goonies (1985)**
 El vessant còmic de Feldman es dona a conèixer, definitivament, en aquest clàssic juvenil dels vuitanta dirigit per Richard Donner i tocat per la màgia d'Steven Spielberg. El seu Bocamoll, xerraire, atabalat i una mica poca-solta, assentarà les bases de la imatge popular de l'interpret tant fora com dins de la pantalla. En aquesta aventura coral a través d'una perillosa cova que oculta un antic tresor pirata, Feldman està acompanyat de futures estrelles com Josh Brolin o Sean Astin.
- Cuenta conmigo (1986)**
 Feldman va ser un dels quatre protagonistes d'aquest coming of age basat en *El cuerpo* d'Stephen King, film icònic que va marcar diverses generacions. Acompanyat per River Phoenix, Wil Wheaton i Jerry O'Connell, tots quatre van formar un grup de curiosos adolescents afamats d'aventures. El seu personatge va ser en Teddy Duchamp, fill d'un veterà de guerra amb problemes d'alcoholisme i una personalitat violenta.
- Jóvenes ocultos (1987)**
 En aquest estilós film de terror juvenil de culte dirigit amb virtuosisme piro-tècnic per Joel Schumacher, Feldman era un dels germans Frog, fanàtics dels còmics i experimentats caçavampirs. A *Jóvenes ocultos*, on apareixien per primera vegada junts en pantalla "els dos Coreys" (Feldman i Haim), l'interpret construeix una versió paròdica de l'arquetip de tipus dur imponent una còmica veu greu que contrasta amb el seu aspecte adolescent.
- The Birthday (2004)**
 Una de les obres de culte menys usuals del cinema espanyol, dirigida per Eugenio Mira (es podrà veure al Festival en una restauració 4K), va servir perquè Feldman donés vida a l'antiheroi Norman Forrester, un jove socialment inepte, amb una comicitat física propera a Jerry Lewis, el qual es veu atrapat en una festa a un hotel on res és el que sembla. El fet que l'actor surti en tots i cada un dels plans del film dona bona idea del seu tour de force interpretatiu.

REPENSA'T COM
VIUS EL CINEMA
I LA CULTURA

FX BARCELONA
FILM SCHOOL
Filmmaking and Digital Arts

SOMOS
MAS QUE
CINE

somos personas_somos oficio_somos creatividad
somos experiencia_somos tu futuro

FILMMAKING
INTERPRETACIÓN
DIGITAL ARTS
PRODUCCIÓN VIRTUAL CON UNREAL

www.barcelonafilmschool.com

Cosa de Hombres

Por Javier Parra

“¿QUIÉN NO SE HA DADO UN PIPAZO CON UNA AMIGA?”

Se le atribuye a Lola Flores una de las frases más icónicas de nuestra historia queer, y en esta edición de Sitges, podemos decir que Alice Lowe se la ha tomado por bandera para plasmarla (aunque sea un poquito) en *Timetalker*. La directora británica ha estado en el festival para presentarnos su último trabajo, en el que ella misma interpreta a Agnes en sus diferentes reencarnaciones y momentos históricos. En todos esos momentos, Tanya Reynolds siempre aparece junto a ella. Las dos, frente a los desastres del desamor heterosexual, acabarán dándose ese pipazo que muchas celebrarán.

Otras lesbianas y bisexuales protagonistas de este año han sido Beatrice Grannò en *Daniela forever*, lo último de Vigalondo, en la que una de las secundarias estrella de *The White Lotus* es el fantasmal recuerdo del protagonista. Su ex novia muerta es bisexual, una orientación sexual que le atormentará hasta en sueños, al tener presente la existencia de la antigua amante de esta, Teresa (Aura Garrido). Cosas de heteros y de la masculinidad frágil. En *Fréwaka*, segundo largometraje de Aislinn Clarke, Clare Monnelly es Shoo, una auxiliar de enfermería que se verá envuelta en una angustiada pesadilla folk horror cuando acepte cuidar a una mujer con agorafobia, pese a que esto suponga un obstáculo en la relación con su novia, Mila (Aleksandra Bystrzhitskaya).

Hablando de sáficas que hay que amar sí o sí, este año tenemos a las eternas Soledad Miranda y Ewa Strömberg de *Las vampiras* de Jess Franco (la sutileza del título internacional —*Vampyros Lesbos*— me sigue pareciendo sublime) en una exquisita restauración en 2K que nos trae Seven Chances.

Quien regresa a Sitges para dinamitar los cimientos de la heteronorma es, una vez más, Bertrand Mandico con *Dragon Dilatation*. Un diptico que funciona como pieza artística en el que, en su primera mitad, versiona de manera libre, underground y trash el ballet *Petrushka* de Igor Stravinski. Post-terror glam con ecos expresionistas (aunque también industrial), haciendo que su nueva experiencia cinematográfica se posiciona junto a títulos como *Luminous Procuress* de Steve Arnold o *Dr. Caligari* de Stephen Sayadian, dos joyas del surrealismo y piezas clave del cine queer. Mandico utiliza la doble pantalla como ejercicio de estilo, llevando al límite la naturaleza del propio artefacto, en el que una sátira acerca del mundo de la moda expone líneas de teoría antibelicista, dinamitando cualquier tipo de norma al declararse anarquista y en contra del heteropatriarcado. Esto sucede en su interludio, que transforma *Dragon Dilatation* en una versión libre de *La Divina Comedia* a ojos de Rainer (Elina Löwensohn), la perra infernal y estrella de *Conann, la bárbara*, en una especie de secuela en la que regresan el gore y el terror existencialista bajo una máxima digna para tatuarse en el pecho: “Binary is my mother, die in Hell”.

El cineasta francés vuelve a Sitges para presentar su nueva película, *Nunca te sueltes* (*Never Let Go*), y recoger el Premio Màquina del Temps.

Alexandre Aja

Por María Adell Carmona

Hace poco más de dos décadas que Alexandre Aja revolucionó el Festival con su segunda película, *Alta tensión*, multipremiada en la edición de 2003. Aja es, desde entonces, un nombre imprescindible del fantástico contemporáneo. Ha dirigido, entre otras, *Las colinas tienen ojos*, *Reflejos*, *Piraña 3D* o *Infierno bajo el agua*, y escrito *Parking 2* y *Maniac*. El director recoge un merecido Premio Màquina del Temps y presenta su nuevo film, protagonizado por Halle Berry.

Tienes una carrera de más de veinte años dedicada al cine de género, ¿de dónde viene ese amor por el fantástico y el terror?

El primer recuerdo que tengo de ver algo terrorífico, que me provocó pesadillas de niño, es la imagen de la bruja de *Blancanieves* y *los siete enanitos*. También me acuerdo de entrar accidentalmente en una habitación donde algunos chicos mayores estaban viendo *En busca del arca perdida*, justo en la escena en la que los nazis empiezan a derretirse. De todos modos, el primer impacto realmente terrorífico llegó un poco más tarde, cuando tenía seis o siete años y vi, seguramente demasiado pronto, *El resplandor*. Recuerdo quedarme petrificado delante de la televisión, sin atreverme a desconectar el reproductor de video e hipnotizado por la imagen, como si tuviera el poder de hacerme atravesar la pantalla, llevarme al otro lado. También pienso que, tal vez, simplemente fui un niño muy sensible y con mucha imaginación, y que es la combinación de todas esas imágenes con mis propias fantasías lo que me ha traído hasta aquí. Como sí, cuarenta años después, necesitara exorcizar todas esas imágenes y todas esas pesadillas haciendo películas.

“El primer recuerdo que tengo de ver algo terrorífico es la imagen de la bruja de *Blancanieves* y *los siete enanitos*”

Tu opera prima es *Furia*, pero *Alta tensión* es la película que te da a conocer internacionalmente. ¿Qué recuerdos tienes de la película veinte años después?

Furia no fue bien en taquilla, así que nos costó mucho levantar *Alta tensión*. En el momento en el que la hicimos, en Francia no se producía prácticamente cine de género, y nuestra intención era hacer una película que fuera como un retorno al cine de los setenta, muy serie B, muy camp y que también diera miedo. *Alta tensión*, que escribí con mi amigo y colaborador desde hace dos décadas, Grégory Levasseur, era una carta de amor a Wes Craven, John Carpenter, Tobe Hooper... a todos esos directores que me habían influido tanto, y a los que quería rendir homenaje. Hicimos

la película con ese espíritu, sin ninguna otra expectativa, pensando que sería un proyecto pequeño. De hecho, cuando la estrenamos en Francia, fue bien en taquilla, pero no increíblemente bien. Todo cambió cuando empezó a proyectarse en festivales como Toronto o Sundance, pero especialmente aquí, en Sitges. No me acuerdo bien de la proyección aquí, tengo un recuerdo borroso, pero sí que me di cuenta enseguida de que habíamos conectado, de alguna manera, con mucha gente que, como nosotros, quería que volviera ese estilo de los setenta al cine. *Alta tensión* es la película que inició mi vida como cineasta, e hizo que pudiera cruzar el océano y trabajar en Estados Unidos con gente que siempre he admirado, como Wes Craven o Sam Raimi.

“*Alta tensión* era una carta de amor a Wes Craven, John Carpenter, Tobe Hooper”

Te han incluido en la corriente del Nuevo Extremismo Francés, ¿qué piensas de esa etiqueta dos décadas después?

Me siento conectado a todos esos cineastas porque son mis amigos, los conozco personalmente y compartimos la misma pasión por el género. Pascal Laugier, Xavier Gens, yo mismo... todos venimos del mismo lugar, de leer revistas como *Mad Movies* y de preguntarnos por qué en Francia no podíamos contar historias como esas. Sin embargo, la fecha de estreno de mis primeras películas es un poco anterior a la de las obras ligadas a esa etiqueta. Cuando estábamos preparando *Alta tensión*, todos estábamos con los ojos puestos en lo que estaba pasando en España, lo que estaba haciendo Filmax con la Fantastic Factory y cineastas como Jaume Balagueró o Paco Plaza; de hecho, recuerdo que cuando rodé *Furia*, Jaume estaba rodando *Los sin nombre*, y luego fue él, justamente, quien me entregó el premio en Sitges por *Alta tensión*. En el fondo, pienso que lo que sucedió fue una especie de alineación o conexión temporal entre cineastas que estábamos en países distintos, pero a los que nos interesaba hacer el mismo tipo de cine. Eli Roth, James Wan, Zack Snyder, Rob Zombie... todos estos cineastas a los que nos agruparon bajo el nombre de “Splat Pack” no nos conocíamos entre nosotros, pero teníamos la misma idea: traer de vuelta el hardcore norteamericano de los setenta a la gran pantalla. Creo que el éxito de *Alta tensión* abrió la puerta a que se produjeran más películas de género en Francia; se convirtió en un modelo económico con el que se demostraba que un film de terror podía tener beneficios, venderse internacionalmente, a televisiones, etc.

“Hacer *Infierno bajo el agua* con Sam Raimi fue una experiencia increíble”

Has hecho remakes de obras canónicas del cine de género, como *Reflejos* y, sobre todo, *Las colinas tienen ojos*. ¿Cómo abordas su creación?

En el caso de *Las colinas tienen ojos*, lo que hicimos fue llevar a cabo una reinención de la película original, imaginar los antecedentes de la historia. De todos modos, como hicimos la película conjuntamente con Wes Craven, siento como si la película también fuera de él, y creo que, de hecho, él mismo prefería esta versión que la original. Pienso que cuando eliges una historia para rehacerla, lo primero que tienes que comprender es por qué era tan buena en primer lugar. Tienes que regresar a lo que sentiste cuando la viste por primera vez, y proteger esas emociones, proteger lo que funciona. A veces, cuando un remake no es del todo bueno es porque la persona responsable intenta hacer algo muy diferente sin entender por qué, en vez de simplemente aceptar e integrar lo que hacía que la película original fuera tan buena.

Has hablado de Wes Craven, pero Sam Raimi es el productor de *Infierno bajo el agua*, así como de la secuela que acaba de anunciarse.

Hacer *Infierno bajo el agua* con Sam fue una experiencia increíble porque fue la primera persona que conocí cuando llegué a Los Angeles hace veinte años. En ese momento, y de forma muy extraña, tuve que elegir entre trabajar con Wes o trabajar con Sam. Al final, acabé escribiéndole una carta a Sam diciéndole que iba a hacer *Las colinas tienen ojos* porque era lo que realmente sentía que quería hacer. Él contestó y fue increíblemente amable y comprensivo, y hemos tardado catorce años en colaborar juntos, finalmente, en esta película, que ha sido una aventura increíble, pero también muy difícil, porque rodar en el agua es muy duro, algo que ya sabía por el rodaje de *Piraña 3D*. Pese a todo, *Infierno bajo el agua* es exactamente la película que quería rodar, y nos lo pasamos tan bien haciéndola y el público ha reaccionado tan positivamente que enseguida empezamos a pensar en una secuela. Ahora parece que a Paramount le apetece volver a meterse en el agua, así que veremos qué pasa.

Para terminar, ¿podrías hablarnos de tu nueva película, *Nunca te sueltes*?

Es un thriller postapocalíptico en la línea de *Un lugar tranquilo* y *A Ciegas*, aunque en realidad va por un camino muy diferente, con una mayor profundidad psicológica y un tono como de pesadilla. Yo la defino como un cuento de hadas muy oscuro, en el sentido en el que un cuento de hadas no tiene por qué ser solo una ficción, sino que también puede funcionar como una herramienta psicológica que nos ayuda a enfrentarnos a nuestros monstruos. ■

El director y guionista estadounidense recibe una merecida Màquina del Temps.

Fred Dekker

Por Guillermo Tato

Pocos directores y guionistas pueden presumir de haber participado en la Santísima Trinidad de la comedia de terror del videoclip: *House, una casa alucinante*, *El terror llama a su puerta* y *Una pandilla alucinante*. Los guiones y las películas de Fred Dekker han formado parte de la juventud de muchos aficionados al género durante los últimos cuarenta años. Hemos tenido la oportunidad de charlar con él sobre su amor por el cine fantástico y los orígenes de su carrera.

“Siempre he tenido una debilidad por los efectos prácticos porque crecí con ellos”

Tu filmografía incluye títulos relevantes de las comedias de terror de los ochenta. ¿Cuáles crees que son las claves para combinar los dos géneros?

Siempre me ha aburrido mucho lo que es de una sola nota, que es demasiado monótono de principio a fin. Con algo que es tenso, como ya decía Alfred Hitchcock, es necesario un pequeño toque de humor para aliviar la tensión. Creo que una película debe ser divertida, pero a veces lo divertido también puede ser muy oscuro y sangriento. Siento que debe haber una sensación de esperanza en todo, incluso en una historia oscura. Cuando era joven era un gran fan de las viejas películas de comedia, como las de Abbott y Costello, Laurel y Hardy, y *The Little Rascals*. Amaba todas las películas de terror, en particular las de monstruos. Recuerdo haber visto *Abbott and Costello Meet Frankenstein* y pensé que era una combinación perfecta porque los monstruos se tomaban en serio y la comedia era hilarante. Entonces, la idea

de mezclar esos dos elementos encendió una chispa dentro de mí.

Los efectos prácticos y el maquillaje son muy importantes en tu cine. ¿Crees que estos efectos ayudan a la concepción de la película?

Siempre he tenido una debilidad por los efectos prácticos porque crecí con ellos. A veces pueden parecer un poco inestables, pero incluso en algunas de las películas del Festival que estoy viendo ahora mismo, como *Else*, hay muchas transformaciones increíbles que son claramente reales. Creo que eso el público lo nota, incluso alguien que no está familiarizado con los efectos especiales o el cine. Mientras ven una película, pueden notar inconscientemente si lo que están viendo es real o si ha sido fabricado digitalmente. Eso es importante. Se trata de la realidad de este mundo, de cómo estos efectos de maquillaje se convierten en parte de este mundo real que estás creando. Porque al final los efectos prácticos son reales.

“Shane Black es uno de mis mejores amigos”

¿Puedes hablarnos brevemente de tus inicios en el cine?

Tuve mucha suerte porque el primer productor que quiso contratarme para escribir un guion fue un maravilloso director llamado Steve Miner, que dirigió *House* y un par de las películas de *Viernes 13*. Steve era un gran fan de *Godzilla* y fue a Toho a preguntarles si podía hacer una versión americana, y me pidió que la escribiera. Así que mi primer trabajo en Hollywood fue escribir la película de *Godzilla 1985*. En ese momento tenía esta idea para *House* y mi

“Cuando Tom Atkins leyó el papel, fue tan convincente que lo contraté en el acto”

Uno de tus personajes que más me gusta es el atormentado y cínico policía interpretado por Tom Atkins en *El terror llama a su puerta*.

Había escrito este personaje como una especie de policía algo distante y un poco amargado que había sufrido una tragedia en su vida. Cuando Tom entró y leyó el papel, fue tan convincente al hacer que el personaje pareciera real que lo contraté en el acto. Dije: “Ese es el tipo”. La parte más difícil de hacer con este personaje, que en algunos aspectos es casi cómico, es convertirlo en algo real, creíble. Y el humor proviene de esta sequedad, de ese laconismo... Está viendo el mundo como si ya no le importara nada. Así que la forma en que responde al mundo es muy seca y muy distante. Y eso es gracioso, pero también es triste. Y ese es exactamente el punto ideal para mí. Triste y hermoso. Creo que todo su ciclo, la forma en que termina el personaje, es lógica, con su guiño a Jason al final. “Buena, tú vas a conseguir a la chica. Yo perdí la mía. Mejor me exploto a mí mismo”.

La parte más importante de tu trabajo son los mundos que has creado. ¿Qué influencias tienes como creador?

Obviamente, los cómics de EC fueron una gran influencia para mí, incluso antes de ser contratado para hacer *Historias de la cripta*. Las grandes influencias cuando era muy joven fueron las películas de monstruos de Universal como *Frankenstein*, *Drácula*, *El hombre lobo*, *El hombre invisible*, las películas de Ray Harryhausen y el *King Kong* original. ■

THE ORIGINAL
CHA CHA

DEL 3 AL 13 D'OCTUBRE

OFFICIAL MERCHANDISING

FANSHOP IOAM - IOFM   EXTERIOR DE L'HOTEL MELIA PLATJA DE SANT SEBASTIA

FANTASTIC PRODUCTS

WWW.CHA-CHA.ES
@THEORIGINALCHACHA
WWW.SITGESFILMFESTIVAL.COM

Geoffrey Rush: Gran Premi Honorific

Christophe Gans: Premi Mèliès Career

Fina Brunet: Premi Kong Honorific

Alexandre Aja: Premi Màquina del Temps

Ovidio G. Assonitis: Premi Màquina del Temps

Fred Dekker: Premi Màquina del Temps

Heather Langenkamp: Premi Màquina del Temps

Mike Flanagan: Premi Màquina del Temps

Giancarlo Esposito: Premi Màquina del Temps

Nick Frost: Premi Màquina del Temps

Fabio Testi: Premi Nosferatu

Mar Targarona: Premi WomanInFan

Zombie Walk

Jurat Oficial Fantàstic: Carlota Pereda, Christophe Gans, Lisa Dreyer, Fred Dekker i Stephen Thrower

“ Pots deixar la porta oberta, si us plau? ”

nació

Passeig de Gràcia, 19bis
Tel. 93 433 52 96
BARCELONA

www.naciodigital.cat

Mitjà col·laborador de
SITGES - FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA FANTÀSTIC DE CATALUNYA

CUPRA
×
J.A. BAYONA

THE DREAMMAKERS

A NEW GENERATION OF YOUNG FILMMAKERS

IN COLLABORATION WITH escac

OFFICIAL AUTOMOTIVE PARTNER OF THE 57TH
SITGES FILM FESTIVAL

La directora del Fantastic Fest forma part del Jurat Oficial Fantàstic de la 57ª edició del Festival

Lisa Dreyer

Per Andreu Marves

Ubicat a la ciutat d'Austin, Texas, el Fantastic Fest s'ha erigit en menys de dues dècades en una de les mostres de cinema de gènere més destacades del món. Des de fa tres anys, el dirigeix Lisa Dreyer, que aquest any forma part del Jurat Oficial Fantàstic. Aprofitem la seva visita per tenir una conversa sobre la feina de programació o el rol de la dona al fantàstic actual, entre altres temes.

És una història divertida: vaig començar com a voluntària a l'equip de programació, veient la primera ronda de pel·lícules que ens arribaven. Llavors, durant la pandèmia de la COVID-19, em vaig involucrar molt en la preparació de l'edició virtual de la mostra. A partir de llavors, tot va anar molt de pressa. Aquest és el meu tercer any com a directora i fa set anys que treballo al festival.

Com escolliu els noranta films que participen en cada edició?

Som un equip de cinc persones. Ho veiem tot i debatem molt, és un procés molt democràtic. Obviament, tractem d'atreure estrenes mundials, però també llargmetratges que ja s'han pogut veure a festivals com els de Canes o Berlín, i que no són els típics que es veuen a Texas. La clau és trobar obres que apassionin l'equip i que creiem que provocaran una resposta per part dels espectadors.

La diversitat —de gènere, nacionalitats, però també del tipus de projectes— és quelcom que considereu durant aquest procés?

És molt important. Partim d'una definició molt àmplia de què és el gènere, la qual ens permet programar propostes més autorals al costat de, per exemple, un slasher com *Terrifier 3*. La mostra acostuma a tenir menys llargmetratges en anglès que en altres idiomes, perquè als nostres espectadors els encanta veure noves idees i perspectives d'arreu del món.

Abans el nostre festival disposava d'un equip majoritàriament masculí, però des de fa uns anys, és pràcticament organitzat per dones. Forma part d'un canvi que també es veu en el fet que cada cop tenim més espectadors. El gènere s'està convertint en un espai més acollidor per tota mena de persones.

Quins són els teus grans referents al cinema de gènere?

La primera pel·lícula de terror que vaig veure va ser *Posesión infernal*. Aquesta franquícia va despertar la meua passió pel cinema. Avui dia, crec que el que estem vivint amb *La sustancia* és espectacular. Coralie Fargeat és molt talentosa i tinc moltes ganes de veure per on va la seva carrera. Julia Ducournau també m'encanta.

"Busquem obres que apassionin l'equip de programació i que creiem que provocaran una resposta per part dels espectadors"

"El nostre problema principal com a programadores és que hi ha massa pel·lícules bones"

"El gènere s'està convertint en un espai més acollidor per tota mena de persones"

Abans d'això, en què treballaves?

Quina és la teva relació personal amb el Festival de Sitges?

La nostra directora de programació, Annick Mahnert, viu a la ciutat i també forma part de l'equip de programació del Festival. Personalment, a mi m'encanta el Festival i em sento molt connectada a ell, inclús des d'Austin, Texas.

Què ens pots dir sobre l'origen del Fantastic Fest?

El nostre fundador, Tim League, que també va obrir el cinema Alamo Drafthouse, fa dècades que ve al Festival de Sitges. Li va inspirar tant que va voler fer quelcom semblant, així que va fundar el Fantastic Fest. D'això ja fa vint anys.

Com ha sigut la teva trajectòria personal al festival?

Quins són els reptes i dificultats als que t'enfrontes quan programes a un certamen?

Al nostre cas, els anys que ens va afectar la COVID van ser especialment durs. Feia molta por la possibilitat que la indústria no es recuperés mai del cop que va suposar. No obstant això, ara que han passat uns anys, trobo que és més forta que mai. El nostre problema principal, en conseqüència, és que hi ha massa pel·lícules bones. Veiem prop de cinc-cents i només en podem programar noranta, així que hem de rebutjar moltes que ens encanten.

"A Tim League li va inspirar tant Sitges que va decidir fundar el Fantastic Fest"

Com valoreu el rol de la dona al cinema fantàstic i de terror contemporani?

Què necessita algú per ser un bon jurat?

Primer, sentir veritable passió pel cinema. Segon, ser obert de ment respecte a les candidates i les opinions de la resta del jurat. S'ha de ser dipolmàtic. Com a jurat, has de connectar amb aquests elements que agraden als altres membres del jurat, per trobar punts en comú. ■

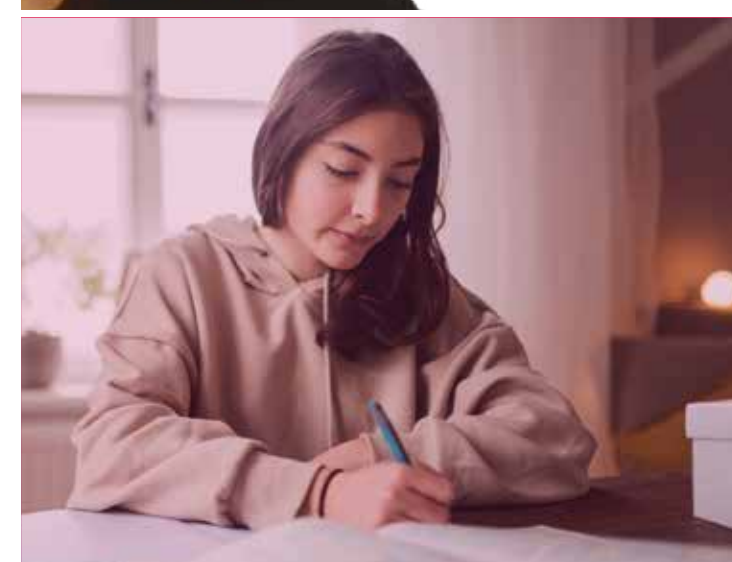
¿Eres un auténtico Freak?

Demuéstralo y gana el pack de fan y dos noches de hotel en Meliá Sitges para la edición de 2025.

LA VANGUARDIA

Del 3 al 13 de octubre, participa en el quiz de La Vanguardia y ponte a prueba.

A Renfe estem orgullosos de ser l'empresa amb millor reputació en el sector del transport, la més responsable i la que millor atreu i reté el talent personal*.

Com tu, que ho fas tot el millor que pots.

COMPARTIM
EL MAJEIX VIATGE

*Segons l'estudi de MERCOR (Monitor Espanyol de Reputació Corporativa)

renfe
El teu tren

Les diabòliques

VAMPIRES

Molts dels relats protagonitzats per vampires tenen el seu origen a *Carmilla* (1872), la novel·la curta de Sheridan Le Fanu basada en la llegenda d'Elizabeth Bathory, coneguda com la comtessa sanguinària per haver assassinat centenars de verges amb el desig de conservar la seva joventut. El 1936, Gloria Holden protagonitza *La hija de Dràcula*, film on el vampirisme és representat com una malaltia de la qual Marya Zaleska pretén escapar quan mor el seu pare. La maledicció contra la qual lluita pot entendre's, com analitza Francina Ribes a *Ausencia y exceso. Lesbianas y bisexuales asesinas en el cine de Hollywood*, com a metàfora del lesbianisme, idea que queda reforçada, també, per la frustració i la monstruositat amb què seran representades les lesbianes en el cinema posterior.

La dècada dels setanta va resultar certament prolífica quant a explotació amb vampires lesbianes com a protagonistes. El 1971 es van estrenar dues pel·lícules que amb el temps esdevindrien de culte: *Las vampiras* de Jess Franco i *El rojo en los labios* de Harry Kümel. La primera, una coproducció amb Alemanya, fugia de qualsevol tipus de subtilitat i mostrava un lesbianisme eròtic que recorda a les aventures d'*Emmanuelle* però amb el filtre vermell sang típic dels giallos d'Argento. Soledad Miranda interpreta la comtessa Nadine Carody (inspirada en Bathory), que obre el film amb una dansa sensual i captivadora. A través dels moviments del seu cos exercirà un poder d'atracció infal·lible cap a Alice, que quedarà completament fasciada per la seva bellesa. El film de Franco torna a representar l'homosexualitat com a malaltia, però, tot i les diferents versions que es van realitzar —a Espanya els talls de la censura la van transformar en una peça gairebé incomprensible—, la que podem veure al Festival és la versió íntegra en 2K. En el film de Kümel, on la comtessa serà interpretada per una madura i sofisticada Delphine Seyrig, l'atracció entre dones no és tan explícita com en l'anterior, però existeix una evident tensió sexual entre la vampira i una jove humana que la fa entrar en competició amb la seva parella home. D'una manera similar passarà a *L'ànima*, film on Tony Scott va ser capaç de construir un dels triangles interpretatius més icònics del cinema modern: Susan Sarandon, Catherine Deneuve i David Bowie protagonitzen la primera pel·lícula comercial on es mostra obertament, i amb una sensibilitat inèdita fins aleshores, l'orientació sexual no hegemònica dels personatges.

BELIT LAGO

L'actor australià visita per primer cop el Festival de Sitges per recollir el Gran Premi Honorífic

Geoffrey Rush

Per Belit Lago

Guanyador de l'Oscar a Millor Actor pel seu paper protagonista a *Shine*, no només ve com a premiat, sinó que també presenta pel·lícula a la Secció Oficial d'aquesta 57ª edició. *The Rule of Jenny Pen*, segon llargmetratge del director neozelandès James Ashcroft, s'erigeix com un duel interpretatiu entre Rush i el seu company de repartiment John Lithgow. Conegut pel seu famós personatge de Capità Barbossa a la saga de *Los piratas del Caribe*, ha treballat en altres films de gènere, com ara el remake de *House on Haunted Hill* o *Mystery Men*. Parlem amb ell durant la seva visita al Festival.

“El meu clàssic de terror preferit és, definitivament, la primera d'*Alien*”

Moltes felicitats pel Premi Honorífic. Com et senta rebre un guardó al Festival de Cinema Fantàstic de Catalunya?

Fins avui ni tan sols podia pronunciar la paraula “Sitges” correctament [riu]. Em va dir que la pel·lícula *The Rule of Jenny Pen* passaria pel Fantastic Fest d'Austin i la notícia d'aquest premi a la vegada, i vaig pensar: “Aquest film és un thriller psicològic, no un film de terror”. Aquí a Sitges els títols de les pel·lícules són coses com “*Pallassos assassins*” o “*T'estimo, vull tal teva sang*”, però de seguida em va dir que qualsevol tipus de gènere era acceptada, i que de fet, molts dels films on havia aparegut com a actor havien passat pel Festival. Suposo

que es referien a *House on Haunted Hill* o *Mystery Men*; inclús *Piratas del Caribe*. Quan veus una pel·lícula amb pirates que tenen caps com taurons martell, ja ho tens, això és una pel·lícula de Sitges.

A *The Rule of Jenny Pen* has treballat amb John Lithgow. Com ha sigut aquesta experiència?

Vaig treballar amb en John a *Digue'm Peter*, on ell feia de Blake Edwards i jo de Peter Sellers. Això va ser fa vint-i-un anys, però ja el coneixia d'abans: recordo haver-lo vist als Premis Tony potser l'any 1983, quan va guanyar un guardó per *M. Butterfly*, i des de llavors li he anat seguint la pista. Després de *Digue'm Peter* me'l vaig trobar a Nova York, jo estava fent una obra de teatre i vaig guanyar un premi. Resulta que ell era la persona que el presentava, així que ens vam reunir a Los Angeles uns dies abans i vam parlar del paper, perquè per mi és molt important que el guió em sigui el més familiar i proper possible. En John és molt bo a l'escenari, però també davant la càmera, sap ocupar l'espai.

Stephen King ha dit que *The Rule of Jenny Pen* és una de les seves pel·lícules preferides de l'any. Què en penses?

Probablement ens hem estalviat una bona suma en promoció [riu].

De tots els papers que has fet en aquests més de quaranta anys de carrera, quin és el que recordes amb més calidesa?

El personatge de *Shakespeare in Love* de John Madden. Jo feia el paper de director de teatre i tots els actors de l'obra, que tenien gairebé

trenta anys, feia temps que havien acabat els seus estudis, per tant, feia uns cinc anys que no anaven a l'escola d'interpretació. Tots havien perdut el seu accent original, perquè abans tothom aprenia l'accent de Peter O'Toole, sense importar de quina zona geogràfica eres. Tots aquests nois eren així: flexibles i juganers. Els agradava mirar la sèrie *Neighbours* a les nits i jo els deia que no es fixessin en aquell accent australià perquè només s'utilitzava a la televisió, no en cinema. Ens ho vam passar molt bé! Sentim que estàvem a molts dels plans quan rodàvem, però sempre al fons. Al final vam veure que la història girava al voltant de l'ídil·li romàntic entre la Gwyneth Paltrow i en Joseph Fiennes.

“Quan veus una pel·lícula amb pirates que tenen caps com taurons martell, ja ho tens, això és una pel·lícula de Sitges”

Què et va semblar el títol de la pel·lícula?

Mai hauria pensat que l'estudi li posaria *Shakespeare in Love*. La paraula “Shakespeare” és verí pel públic, així que vaig fer una altra proposta que em va semblar força bona, però finalment es van quedar amb la primera opció i no els hi va anar gens malament.

Quin és el teu clàssic de terror preferit?

Definitivament, la primera d'*Alien*. ■

Stephen Price

El 1999 Geoffrey Rush va ser un dels protagonistes de *House on Haunted Hill*, excel·lent remake del clàssic de William Castle on es posava en la pell del personatge que Vincent Price va interpretar el 1959. L'Stephen Price és un magnat dels parcs d'atraccions malevol i retorçat que farà tot el possible per enganyar i estafar a un grup de persones que passaran la nit a una mansió encantada. Un dels papers més deliciosament passats de rosca de Rush.

Marquès de Sade

En aquest notable i molt reivindicable film de Philip Kaufman, l'actor australià es va posar en la pell del legendari escriptor i llibertí Marquès de Sade. Amb una interpretació que és un crescendo maquiavèlic i pertorbador magistral de malignitat i morb, i un duel interpretatiu amb Michael Caine i Kate Winslet memorable, Rush va obtenir la seva segona nominació als Oscars com a Millor Actor Protagonista.

Hector Barbossa

Present en cinc entregues de la saga *Los piratas del Caribe*, el capità Hector Barbossa és un dels noms més icònics de la franquícia. Gràcies a Barbossa, Rush ha pogut mostrar el seu talent per la comèdia bufa d'aventures, amb un personatge circense i molt sorneguer, que gairebé sempre està acompanyat per un petit mico molt malcarat. Un vertader caramel per un actor de la seva talla.

Nacido en Dinamarca en 1958, de padre italiano y madre afroamericana, Giancarlo Giuseppe Alessandro Esposito estuvo ligado, al inicio de su carrera, a la renovación actoral que la eclosión del cine independiente norteamericano trajo consigo. Esposito trabajó con Abel Ferrara (*El rey de Nueva York*), Jim Jarmusch (*Noche en la tierra*) o Wayne Wang (*Smoke, Blue in the Face*), aunque el cineasta con el que colaboró en más ocasiones fue Spike Lee (*School Daze*, *Haz lo que debas*, *Cuanto más, mejor*, *Malcom X*). El actor forma parte, pues,

de esa “troupe Lee” que llevó a cabo una necesaria renovación del muy blanco star-system hollywoodiense de los noventa, y del que sus figuras más populares serían Denzel Washington, Samuel L. Jackson o Laurence Fishburne. Esposito se ha convertido, en las dos últimas décadas, en un prestigioso actor de carácter especializado en algunos de los más carismáticos villanos de la ficción audiovisual contemporánea, como demuestra su Gus Fring de *Breaking Bad* y *Better Call Saul*, el auténtico (y muy inquietante) rey del pollo frito.

Haz lo que debas (1989) *Breaking Bad* (2008) *Better Call Saul* (2015)

En la celebrada película de Spike Lee, Giancarlo Esposito interpretaba a Buggin' Out, uno de los jóvenes afroamericanos que deambulaban por ese barrio de Brooklyn en el que Lee sintetizó las tensiones raciales de Norteamérica. El parlanchin Buggin' Out, un airado defensor de los derechos civiles con incontinencia verbal y amor desmedido por sus impolutas Air Jordan, es la segunda de las colaboraciones de Esposito con Lee tras el excéntrico musical *School Daze*.

Su interpretación magnética como Gus Fring, capo de la droga y jefe de la franquicia Los Pollos Hermanos, le ha situado en los anales de la historia televisiva como uno de los antagonistas seriales más carismáticos e icónicos. Fring se distingue del resto de sus competidores por su incólume temperamento y su eterna cara de póker, los cual hacen de él un antagonista mucho más temible. A pesar de ello, tiene un lado muy humano, introducido en especial a partir de la exploración de su trágico pasado.

The Mandalorian (2019)

En su línea de abrazar el lado oscuro, en la serie *The Mandalorian* encarna al personaje de Moff Gideon, un alto mando del Imperio Galáctico, cuyo principal objetivo es capturar a Grogu, el ser más entrañable del universo *Star Wars*. Para conseguirlo deberá pasar por encima del cadáver de Din Djarin (Pedro Pascal), nuestro mandaloriano preferido. Gideon es un líder extremadamente cruel y calculador, y siempre que está a punto de ser capturado, se las ingenia para escapar de las leyes republicanas.

MaXXXine (2024)

Es Teddy Knight, agente de Maxine Minx, en quien ella ha confiado desde su llegada a Los Ángeles. Cuando los fantasmas del pasado de la protagonista aparecen, él hará todo lo posible por salvaguardar los intereses de su representada, quien acaba de conseguir un papel en la producción de terror del momento: *The Puritan II*. Knight acabará desvelándose cual mafioso en el universo de neón de Ti West.

MAIN
ESPECIALISTAS EN PUBLICIDAD EXTERIOR
www.grupomain.net

Les
energies
que hi ha
en la teva vida,
ara en el teu
festival
preferit

Energia solar

Electricitat
100% renovable

Combustibles
100% renovables

Recollida d'oli
usat